

Program wychowawczy > Klasa VII > Wartość XVII > Miłość ludzka (kobiety i mężczyzny) jako zadanie

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Decyzja o zawarciu małżeństwa jest często najważniejszym faktem w życiu człowieka. Do tak ważnej decyzji młodzi powinni się przygotować i rozumieć odpowiedzialność, jaka się za nią kryje. Miłość prawdziwa jest darem altruistycznym, jest bezinteresowna, realizuje się w procesie dawania i całkowicie sprzeciwia się egoizmowi. W takiej relacji dziecko jest naturalnym owocem ludzkiej miłości.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. Mickiewicz A., *Dziady*, część II, w: *Dramaty*, wyd. Spółdzielnia wydawnicza „Czytelnik”, Warszawa 1995, s. 31-32.

Wstęp

W dramacie przedstawiony jest obrzęd Dziadów, który polega na przywoływaniu przebywających w czyścicu duchów, którzy za życia popełnili jakieś grzechy, przewinienia i nie mogą zaznać wiecznego spoczynku. Muszą odpokutować swoje winy, a ludzie chcą im w tym pomóc. Obrzędem przewodniczy Guślarz, który wydaje polecenia ludowi i wzywa duchy.

Cytat

„Tak, Zosią byłam, dziewczyną z tej wioski,
Imię moje u was głośnie,
Że chociaż piękna, nie chciałam zamęścia,
I dziewiętnastą przeigrawszy wiosnę,
Umarłam nie znając troski
Ani prawdziwego szczęścia.
Żyłam na świecie; lecz, ach! nie dla świata!
Myśl moja, nazbyt skrzydlata,
Nigdy na ziemskiej nie spoczęła błoni.
Za lekkim zefirkiem goni,
Za muszką, za kraśnym wiankiem,
Za motylkiem, za barankiem;
Ale nigdy za kochankiem.

Program wychowawczy > Klasa VII > Wartość XVII > Miłość ludzka (kobiety i mężczyzny) jako zadanie

Pieśni i fletów słuchałam rada:

Często, kiedy sama pasę,

Do tych pasterzy goniłam stada,

Którzy mą wielbili krasę;

Lecz żadnego nie kochałam.

Za to po śmierci nie wiem, co się ze mną dzieje,

Nieznajomym ogniem pałam;

Choć sobie igram do woli,

Latam, gdzie wietrzyk zawieje,

Nic mię nie smuci, nic mię nie boli,

Jakie chcę, wyrabiam cuda.

Przędę sobie z tęczy rąbki,

Z przezroczyстых łez poranku

Tworzę motylki, gołąbki.

Przecież nie wiem, skąd ta nuda:

Wyglądam kogoś za każdym szelestem,

Ach, i zawsze sama jestem!

Przykro mi, że bez ustanku

Wiatr mną jak piórkiem pomiata.

Nie wiem, czy jestem z tego, czy z tamtego świata”.

Podsumowanie

Zosia to pasterka, bardzo piękna dziewczyna, która zmarła, mając zaledwie dziewiętnaście lat. Miała wielu adoratorów, drwiła z nich jednak i nie chciała nawet słyszeć o tym, że może zostać żoną. Jej karą za obojętność na uczucia innych ludzi jest samotność i nuda.